

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. S., narozen X,
bytem P. 686, Š.,
zastoupen advokátem JUDr. Markem Görgesem,
sídlem Žižkova 1737/52, Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2020/101332-914 ze dne 19. 5. 2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2020/101332-914 ze dne 19. 5. 2020 a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni č. j. 28131/2020/PPA ze dne 8. 4. 2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 719 Kč k rukám JUDr. Marka Görgese, advokáta se sídlem Žižkova 1737/52, Plzeň, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni zastavil usnesením č. j. 28131/2020/PPA ze dne 8. 4. 2020 řízení o návrhu žalobce na změnu výše příspěvku na péči z roku 2019. U Ministerstva práce a sociálních věcí totiž zároveň probíhalo řízení o odvolání ve věci posouzení nároku a výše příspěvku na péči žalobce zahájené z moci úřední v roce 2017, tedy řízení ve stejné věci. Tuto procesní situaci úřad práce vyhodnotil jako překážku již zahájeného řízení ve stejné věci podle § 48 odst. 1 správního řádu.
2. Žalobce proti zastavení řízení brojil odvoláním, v němž namítl, že bylo-li vedeno řízení z moci úřední, pak řízení zahájené na návrh v téže věci nebylo řízením vedeným z téhož důvodu. Řízení zahájené na návrh proto nemohlo být zastaveno pro překážku litispendence. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Podle jeho mínění úřad práce zahájil v roce 2017 řízení z moci úřední ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Toto správní řízení nebylo ukončeno (je opět vedeno po kasaci konečného rozhodnutí soudem). Podáním návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči bylo v roce 2019 zahájeno správní řízení. Řízení o nové žádosti podané v průběhu odvolacího řízení o původní žádosti by bylo řízením v téže věci, poněvadž by zde figuroval shodný účastník řízení (žalobce) i předmět řízení (příspěvek na péči). Původní řízení tím pádem založilo překážku litispendence. V případě, kdy ještě není ukončeno odvolací řízení, nelze nové rozhodnutí ve věci vydat. Řízení o žádosti na změnu výše příspěvku na péči proto bylo prvostupňovým rozhodnutím správně zastaveno.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce jen ve dvou případech může ve správních řízeních vedených v téže věci nastat litispendence: obě řízení jsou zahájena z moci úřední, nebo jsou obě zahájena na návrh. V souzené věci bylo řízení v roce 2017 zahájeno z moci úřední a v roce 2019 na žádost, tedy z odlišných důvodů. Nemohla proto vzniknout překážka litispendence. To ostatně plyne i z judikatury, z níž žalovaný výslovně převzal závěr, že řízení zahájené z moci úřední a řízení zahájené na žádost nejsou řízeními zahájenými ze stejného důvodu, takže nemohou založit překážku věci rozhodnuté. Z toho však žalovaný dovodil přesně opačný závěr.
4. Žalovaný ve vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že netrpělo vadami.

Posouzení věci

5. Žaloba je důvodná. Přestože žalovaný s odkazem na judikaturu konstatoval, že řízení zahájené z moci úřední nemůže vytvářet překážku litispendence vůči řízení zahájenému na žádost, zastavil řízení zahájené na žádost pro překážku litispendence tvořenou řízením zahájeným z moci úřední. Důvodná je tedy námitka, že žalovaný zastává názor, který zároveň vyvrací. Na pomyslnou otázku žalobce, jak se s tím má vyrovnat, je odpovědí kasační výrok tohoto rozsudku.
6. Překážka litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu, vedoucí k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, je dána pouze tehdy, pokud jsou zároveň naplněny dvě podmínky: že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu“. Pokud je vedeno řízení z moci úřední, pak řízení o žádosti účastníka v téže věci není řízením vedeným z téhož důvodu, a proto toto řízení o žádosti účastníka v téže věci nemůže být zastaveno pro překážku litispendence (srov. oběma stranami citovaný rozsudek NSS č. j. 6 Ads 139/2012-58 ze dne 13. 6. 2013).
7. V souzené věci tedy správní orgány souběžně vedly tři řízení ve věci posouzení nároku a

výše příspěvku na péči.

- 1) V roce 2017 *úřad práce zahájil řízení z moci úřední* „ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči“ (poř. č. 24 správního spisu), žalovaný je pravomocně ukončil v roce 2018 (poř. č. 67 správního spisu) a od roku 2020 je žalovaný znovu vedl po kasaci ze strany Krajského soudu v Plzni (poř. č. 14 části II. správního spisu).
 - 2) V roce 2019 řízení *zahájil žalobce svou žádostí* o „změnu výše přiznaného příspěvku na péči“ (poř. č. 1 části II. správního spisu).
 - 3) V roce 2020 *úřad práce zahájil řízení z moci úřední* „ve věci odejmutí příspěvku na péči“ (poř. č. 17 části II. správního spisu).
8. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí vycházejí z toho, že řízení zahájené v roce 2017 vytváří překážku pro vedení řízení zahájeného v roce 2019. Nijak ovšem nezohledňují, že zjevně nejde o řízení zahájená ze stejného důvodu. Žalovaný se podle textu svého rozhodnutí zřejmě domníval, že již v roce 2017 bylo řízení zahájeno na žádost (v rekapitulaci obsahu spisu jej nicméně výslovně označuje jako řízení zahájené z moci úřední). Tak tomu ovšem není, šlo o řízení zahájené z moci úřední. Jde tudíž o řízení zahájená z jiného důvodu, které vůči sobě nevytváří překážku řízení podle § 48 odst. 1 správního řádu. Nebyl tedy dán zákonný důvod řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu.
9. Vypořádání zbylých námitek žalobce vůči řízení zahájenému z moci úřední v roce 2020 není pro přezkum napadeného rozhodnutí podstatné, neboť se do něj nepromítá pozdější, případně vadný postup v řízení zahájeném z moci úřední v roce 2020.

Závěr

10. Z uvedených důvodů spočívají napadené rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí i jemu předcházející rozhodnutí úřadu práce na nesprávném právním posouzení. Soud proto obě tato rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení budou oba správní orgány vycházet z toho, že řízení zahájené z moci úřední v roce 2017 netvoří překážku řízení vůči řízení zahájenému na žádost v roce 2019 (§ 78 odst. 3, 4, 5 s. ř. s.).
11. Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči procesně neúspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Náhrada nákladů se skládá z odměny za tři úkony právní služby po 1 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika jako podání ve věci samé) a tří režijních paušálů po 300 Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 3, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g), § 13 odst. 4 advokátního tarifu. To vše zvýšeno o 819 Kč odpovídajících dani z přidané hodnoty. Žalovaný je proto povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 4 719 Kč k rukám advokáta JUDr. Marka Görgese.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. listopadu 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce